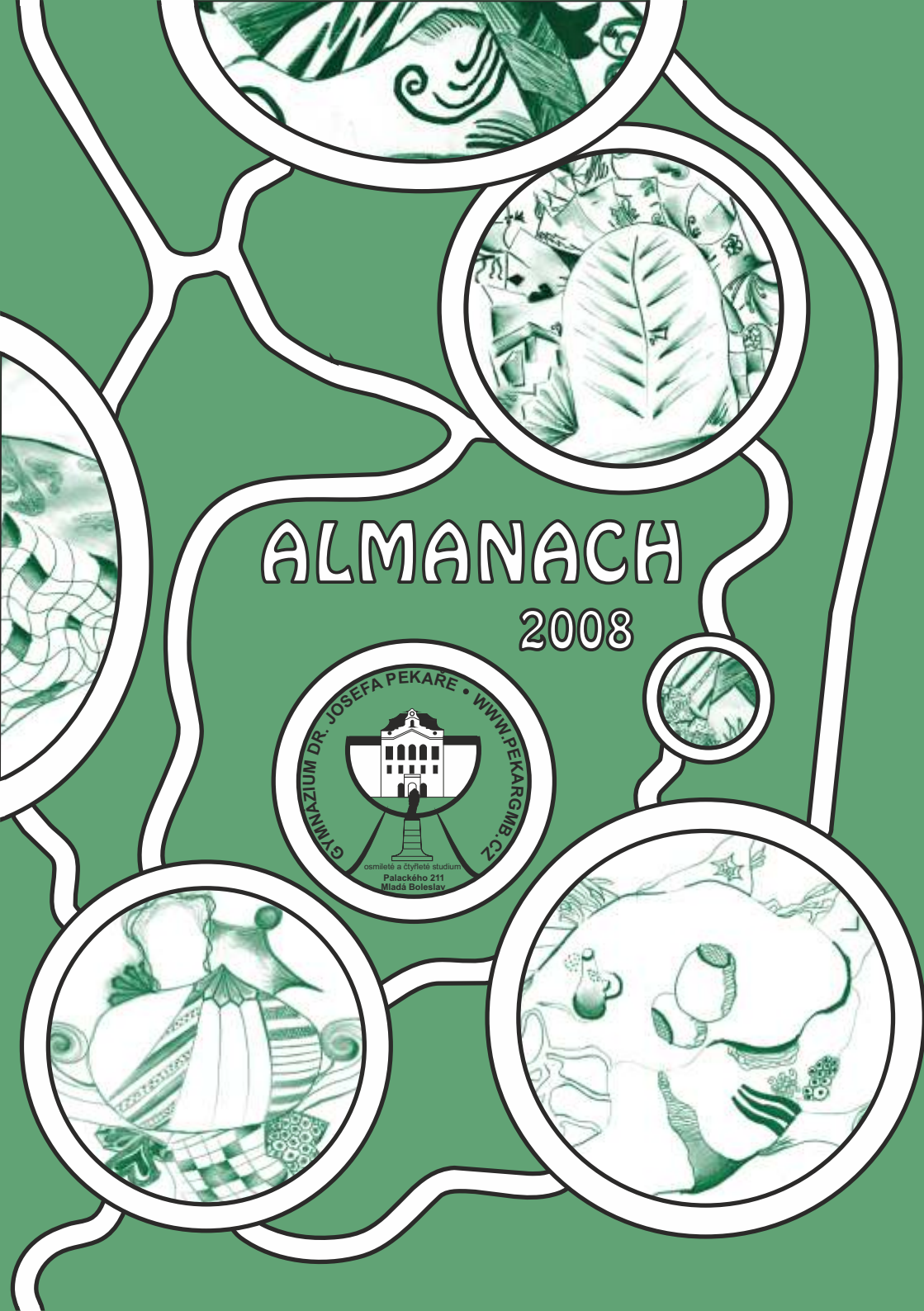

ALMANACH

2008

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Slovo úvodem

Vážení čtenáři,

na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře se již stalo hezkou tradicí každoroční vydávání Almanach mladá tvorby. I v letošním roce máte možnost poznat slovesné a výtvarné umění našich žáků. Jestliže však zalistujete almanachem pozorněji, zjistíte v letošním vydání výraznou změnu. Vedle češtiny se na stránkách brožury objevuje i slovenština.

Důvod této změny je velmi prozaický. Na podzim loňského roku jsme obnovili, po téměř dvaceti letech, spolupráci s gymnáziem v Pezinku. Během první návštěvy jsme kromě jiného dohodli, že na jarní akademii vystoupí také naši slovenští přátelé a že kromě mladých umělců přiveze pezinská delegace s sebou i několik příspěvků do almanachu. A jak se můžete přesvědčit na následujících stránkách, skutečně a se tak stalo.

Ve vydávání almanach tak nyní můžeme spatřovat více záměrů. K původnímu záměru podpory a prezentace českého jazyka a jeho literárních forem mezi mladými lidmi přistupuje obdobná snaha v jazyce slovenském. Toto úsilí je důležité zvláště proto, že dnešní generace už přestává slovenštině v psané i mluvené podobě rozumět. Vydávání dílek mladoboleslavských a pezinských studentů je pro nás i symbolem obnovující se spolupráce obou gymnázií.

Dovolte mi, abych popřál Almanachu mladé tvorby ještě mnoho úspěšných ročníků a vám, milý čtenáři, abyste si i v následujících vydáních měli možnost ověřit znalost slovenského jazyka.

Vlastimil Volf

„Hodnota člověka se neměří tím, jak vypadá, ale tím, co dělá.“

Tereza Heřmanská, 5.0

Michael, nejmladší a také nejzvědavější z nebeských andělů se naklonil dopředu. „Takže, mám další otázku.“ Archanděl Gabriel se trochu nespokojeně zavrtěl a odpověděl: „Dobře, ale odmítám jakékoli další otázky ohledně lidského systému vlády. Někdy tomu totiž sám nerozumím.“

„Souhlas. Dneska jsem viděl jednoho člověka, který se právě dostal do ráje. Vůbec se mi nelíbil. Měl odstáté uši a takový nepříjemný, šilhavý pohled. Zkrátka mi nejde do hlavy, jak se sem mohl dostat.“

„No, to máš složité. S lidmi to není jako s námi. Někteří vypadají ošklivě a nesympaticky a přitom jsou to dobří lidé a jiní jsou moc pěkní na pohled, ale mají hroznou povahu.“ Michael se zamyslel. „No, to je ale nějak divné zařízení. Dobří lidé by měli vypadat hezky a ti špatní zase naopak, aby se to rozlišilo.“ Gabriel, největší a nejzkušenější z andělů se zvonivě zasmál. „To jde tak leda v našich sférách. Tam dole, na světě, by to rozhodně

bylo by lidem vidět až na dno

Každý z nich má tajemství a

před ostatními ukrýt.

mluví. Nikdy se

by pokaždé řekl

Kdyby lidé uměli

by to sice v

jednodušší, ale

zkomplikovalo.“

„No ale já jsem

prohlašují, že říkají

jsou na to hrdí.“ namítl

„Věť mi, nikdo neříká

ne pokaždé. Ale zato je spousta lidí,

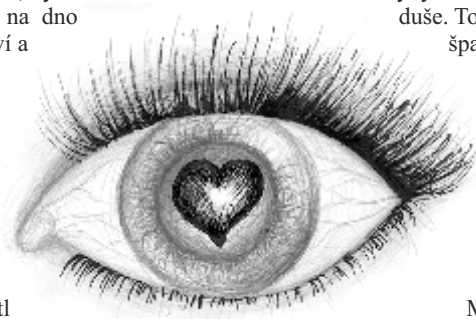
kteří soudí ukvapeně, tak jako před chvílí ty. Když někdo nevypadá tak, aby se jim líbil, zkrátka ho odsoudí. Tak také vznikl například rasismus, antisemitismus nebo xenofobie.“ Mladší anděl se zarazil. „Co je to?“

„Dám ti příklad. Určitě víš, že na světě jsou lidé se světlou pletí a lidé s tmavou a tak podobně. No a našli se a stále se najdou bílí lidé, kteří si myslí, že kvůli tomu jsou něco víc. A rozhodli se, že ti, kteří mají třeba černou pleť, jim nejsou rovni. A začali je diskriminovat. A to samé se stalo třeba Židům, nebo některým jiným menšinám. Prostě nezapadli do společnosti, a tak z ní byli vytlačeni.“ „To je ale hrozně hloupé!“ rozčiloval se anděl Michael. Nikdy předtím neslyšel něco tak nesmyslného. Dokonce ani když mluvili o vládách.

„A to ještě pořád není všechno,“ prohlásil Gabriel s chmurným zadostiučiněním. „Někteří lidé, zejména ti mladší, jsou schopni vyloučit člověka ze své společnosti jenom proto, že se jim třeba nelíbí, jak se obléká!“ Michael zalapal po dechu. „A ví o tom náš Pán? Proč s tím něco neudělá?“

Archanděl si povzdychl. „Náš Pán zkrátka téměř lidem příliš věří. Stále doufá, že dokážou sami rozeznat dobré od zlého a hledět pod povrch věcí. Proto jim dal možnost sami posoudit to, co vidí kolem sebe, a rozhodnout se, jak se k tomu postaví. Zatím to vypadá, že se ve spoustě z nich zmýlil, ale...“ „On je přece neomylný!“ skočil mu do řeči mladší anděl.

„A právě proto můžeme pořád doufat.“ dokončil nejvyšší z andělů pokojně.

nešlo. Kdyby každý vypadal tak, jaký je,

duše. To by žádný člověk nechtěl.

špatné stránky, které se snaží

Nebo si vezmi to, jak

nenajde člověk, který

přesně to, co si myslí.

čist myšlenky, bylo

některých věcech

daleko víc věcí by se

viděl lidi, kteří

přesně to, co si myslí, a

Michael.

přesně to, co si myslí, alespoň

kteří soudí ukvapeně, tak jako před

chvílí ty. Když někdo nevypadá tak, aby se jim líbil, zkrátka ho odsoudí. Tak také vznikl například

rasismus, antisemitismus nebo xenofobie.“ Mladší anděl se zarazil. „Co je to?“

„Dám ti příklad. Určitě víš, že na světě jsou lidé se světlou pletí a lidé s tmavou a tak podobně. No a našli se a stále se najdou bílí lidé, kteří si myslí, že kvůli tomu jsou něco víc. A rozhodli se, že ti, kteří mají třeba černou pleť, jim nejsou rovni. A začali je diskriminovat. A to samé se stalo třeba Židům, nebo některým jiným menšinám. Prostě nezapadli do společnosti, a tak z ní byli vytlačeni.“ „To je ale hrozně hloupé!“ rozčiloval se anděl Michael. Nikdy předtím neslyšel něco tak nesmyslného. Dokonce ani když mluvili o vládách.

„A to ještě pořád není všechno,“ prohlásil Gabriel s chmurným zadostiučiněním. „Někteří lidé, zejména ti mladší, jsou schopni vyloučit člověka ze své společnosti jenom proto, že se jim třeba nelíbí, jak se obléká!“ Michael zalapal po dechu. „A ví o tom náš Pán? Proč s tím něco neudělá?“

Archanděl si povzdychl. „Náš Pán zkrátka téměř lidem příliš věří. Stále doufá, že dokážou sami rozeznat dobré od zlého a hledět pod povrch věcí. Proto jim dal možnost sami posoudit to, co vidí kolem sebe, a rozhodnout se, jak se k tomu postaví. Zatím to vypadá, že se ve spoustě z nich zmýlil, ale...“ „On je přece neomylný!“ skočil mu do řeči mladší anděl.

„A právě proto můžeme pořád doufat.“ dokončil nejvyšší z andělů pokojně.

Môj otec

Jazmína Piktorová, Gymnázium Pezinok, sekunda

Krátke nohy a ruky, tmavé a kučeravé vlasy, modré, stále usmievané oči a guľatý nos ... to je môj apko. Podobá sa na klauna a nielen výzorom. Je totiž herec a hrá v rôznych divadelných predstaveniach najmä postavy klaunov. Spolu s mojou maminou účinkujú v detskej relácii. Má rád deti a tie zase majú rady jeho.

Prečo mu vlastne hovorím apko? Keď som bola malá a vedela povedať len „mama“, opýtal sa ma, ako budem hovoriť jemu. Ocko, ňaňko alebo apko? Ja som vtedy po ňom zopakovala – „apko“. Toto tiež svedčí o jeho veselej povahe a zmysle pre humor.

Napriek tomu, že je zábavný, býva často veľmi tichý. Niekedy dokonca dve hodiny nehovorí a na otázky iba kývne hlavou. Tato jeho vlastnosť ho priviedla k pantomíme a je nielen klaun, ale i mím.

Apko vie však byť aj prísny a mať zlú náladu. Vtedy je lepšie sa mu vyhýbať. Našťastie ho to síce pomaly, ale predsa len prejde a zase je doma veselo. Je tiež veľmi múdry a zručný – ovláda niekoľko jazykov, hrá na rôznych hudobných nástrojoch, skladá piesne, veľmi pekne maluje, často športuje a vymýšľa všelijaké „zlepšováky“ do domácnosti.

Jako každý človek má aj zlozvyky. Obhrýza si nehty, zabúda si ponožky pod stoličkami a niekedy sa mu zatúla prst do nosa. Keď bol mladý, fajčil, ale prestal kvôli nám – deťom. A pretože má silnú vôľu, nefajčí dodnes. Nestratil ani kamarátov – fajčiarov, lebo z tých sa tiež stali nefajčiari a stále sa stretávajú. Bude to tým, že apko je nekonfliktný, priateľský, ochotný vždy a každému pomôcť. Ani mne nikdy pomôcť neodmietol a vždy mi všetko vysvetlil. Preto je to pre mňa ten najlepší apko na svete.

Úzkosť

Zuzana Fordinálová, Gymnázium Pezinok

Ležím v posteli. Pozerám do prázdna. Cítim, akoby som mala čochvíľa vybuchnúť. Telo mam vreľé, ruky sa mi trasú. Nemám chuť sa postaviť. Nemám vlastne chuť na nič. Chuť jesť, chuť spať... a už nemám chuť ani plakať. Oči mám opuchnuté a červené, zmáčané od slz. Aj keď po mojom tele steká pot, je mi zima. Premýšľam. Vlastne ani neviem o čom. Ťažkopádne si vezmem do rúk pero a papier. Snažím sa niečo stvoriť. No nakreslím len zamračené slnko pod obrovským oblakom, z ktorého šľahajú blesky a ostrý dážď. Pristihnem sa pri mojej otrasnej kresbe. Dôjde mi, že som si na ten papier vyliala môj momentálny stav. Pokrčím ho, a o d h o d í m p r e č .

z n o v u z a č n e m pomaly, no precitene mi dýchá. Cítim, srdci. Zrazu mam najrýchlejšie viem. nikdy sa nezastavíť. r o z m ý š ľ a ť . zaspala a... možno nezobudila. Mám už tej ťarchy, čo musím krehkej duši. Čo ma dokonca života. snažím, neviem som ho, no on chcela, aby ma nepustil. Aby ma ďaleko. Je to už rok, Celkom sama, so myšlienkami. A stále vytrhnúť zo srdca. Je stále tu. Vidím jeho hladia pousadím. mojom srdci a jeho okolo mňa. Počujem šepká do ucha. Jeho

sebou. Neviem spávať, a keď zaspím, sníva sa mi o ňom. Niekedy mam pocit, že som ním posadnutá. Občas si myslím, že som ho nikdy nemala stretnúť, no teras je už neskoro. Je vo mne hlboko ukrytý. Akoby tam bol navždy prikovaný. No zrazu cítim chlad. Začínam si uvedomovať, že tu už vlastne nie je. Boh mi ho vzal, a navždy. Niet návratu späť. Vzal si ho k sebe a už ho nepustí preč. Beznádejne. Túžim vrátiť čas. Ostaly vo mne len spomienky. Pamätám si, keď sme sa spolu prechádzali pri rieke a rozprávali do rána. Hľadeli sme na mesiac a vychutnávali ticho, ktoré sa tam rozliehalo. Mala som pocit, že žijeme jeden pre druhého, a že to tak aj naveky ostane. Keď ma objal, cítila som, že je niekto pri mne. Že je tu niekto, kto ma bude vždy čakať s otvorenou náručou. Vravieval mi, že som jeho druhé ja a

Zakryjem si tvár a plakať. Ticho a a bolestivo. Ťažko sa akoby ma pichalo pri chuť bežať, ako Bežať stále rovno a Už nevládzem Najradšej by som s a už nikdy dost' toho trápenia a niest' na mojej bude prenasledovať Nech sa akokoľvek zabudnúť. Milovala odišiel. Vždy som zovrel a už nikdy vzal niekam pryč, čo som sama. s v o j i m i si ho neviem vo mne, akoby bol čierne oči ako ma Cítim jeho ruky na vôňu, ktorá je všade jeho hlas, ktorým mi obraz mám stále pred

navždy to tak aj bude. Verila som mu. Chcela som byť naveky s ním a zatvárať pri ňom oči. No ten najkrutejší osud nám to prekazil. Zapichol mi šíp do srdca, ktorý si neviem vytrhnúť. Nikto mi nepomôže. Strašne to bolí. Odoberá mi sily, ktoré nemám kde opäť znovu nazbierať. Prečo práve ja? Nemalo se to stať. Ešte stále počujem jeho posledné slová, ktoré mi vrazil, keď som ho držala v náručí. „Vždy som ťa miloval a na vždy to tak aj bude. Prosím, netráp sa pre mňa. Nechcem ťa vidieť smutnú. Tvoj úsmev si vezmem so sebou...“ Potom zavrel oči a jeho telo se mi zdalo ťažšie. Jeho srdce zrazu prestávalo biť a nakoniec sa zastavilo. Celý bol od krvi. V tom momente sa mi zastavil život. Dodávka, ktorá ho prešla odišla a doteraz sa nezistilo, kto to bol. Ľudia okolo mňa splašene behali a kričali o pomoc. Sanitky zavýjali, všade bol hluk. No ja som nič nepočula. Ticho som pri ňom sedela a držala ho za hlavu. Ani som sa nepohla. Môj mozog nestíhal zaregistrovať skutočnosť, že je mŕtvy. Nevedomovala som si to. Pozerala som naň, akoby som čakala, že otvorí oči a usmeje sa na mňa. Slzy mi stekali po líchach a ja som ani nevedela, že plačem. Hladila som ho a utierala mu krv z tváre. Zdalo sa mi, že sa mi to sníva. Že je to len hrozný sen, z ktorého sa o chvíľu probudím a všetko bude tak ako predtým. No mýlila som sa. Jedna časť zo mňa naveky odišla. Polovica môjho srdca, mojej duše ma tu nechala samú. Nevedela som sa s tým vysporiadať. A neviem to ani do teras. Nedokážem sa stopnúť a ísť ďalej. Stále žijem v minulosti. Stále ako by sa nič z toho, čo som tu pred chvíľou opisovala nestalo. Vidím naše prvé stretnutie... až po poslednú rozlúčku. Bola som posledná, ktorá ho videla živého. Práve šiel za mnou. Niesol mi kvety. Ruže... ostaly vedľa neho ležať bez povšimnutia. Akoby stratily svoju pôvodnú farbu... som slabá, neviem sa nadýchnuť. Chcem mu zavolať, ísť za ním. Akoby to bol jeden z obyčajných dní, keď sme boli spolu. Nevidím východisko z tohto tmavého tunela. Nevidím ani svetlo, ani jeden maličký otvor. Žiadnu nádej, nevidím nič, čo by ma vedelo rozosmiať. Nič, pretože by som sa mala vzbudiť a znovu žiť odznova. Nedokážem sa pozbierať. Už som to trpela dosť dlho a každým dňom je to horšie...

Odkryjem si tvár a uvedomím sa. Zisťujem, že som pri sebe, no nechcem byť. Poobzerám sa vokół po izbe. Všade je ticho, ktoré sa rozlieha po dome. Vidím čierňavu, mám zatmenie. Je noc, päť hodín ráno. O chvíľu už bude svietať. No nie pre mňa. Pre mňa už nikdy nezaskvieť slnko. Už nechcem dýchať ten vzduch, mám pocit, že sa ním čo skoro otrávim. Sužuje ma úzkosť. Už nikoho nikdy k sebe nepripustím, už sa pre nikoho neotvorím a už nebudem nikoho milovať. Na čo sa trápiť ďalšie roky keď viem, že to nikdy neskončí. Neit mi pomoci. A možno ju ani nechcem. Chcem len jedno, byť s ním... byť šťastná. Prebiehajú vo mne tisíce myšlienok. Zrazu mi je všetko jedno. Potrebujem len pocit bezpečia a lásky, ktoré už tu na zemi nenájdem... dívam sa na svoju ruku. Nič necítim, žiadnu bolesť. Ležim na posteli. Vankúš mení svoju farbu na červenou. Je poliata krvou. Mojou krvou. Výteká pomaly, no bezbolestne. Zrazu mám chuť spať. Cítim sa zvláštne, akoby som bola šťastná. Privieram oči. Vidím ho. Podáva mi ruku a usmieva sa na mňa. Už čo chvíľu ho za ňu chytím a opäť budeme spolu. Len chvíľu vydrž, už budem zasa pri tebe...

Přátelství

Dan Holubář, 5.o

Je křehké jako porcelánový šálek,
a zároveň pevné jak hedvábný šátek.
Občas se stane, že na světě je ho málo,
to pak válek zahálí Zemi temno.

Všude smutek rozprostře se,
Země do chaosu zahálí se.
Dak musíme se spojit v jedno,
a pokusit se, aby ho bylo zase mnoho.

Tak zavládne všude klid a mír.
Tak velkou má moc.
To všechno umí způsobit.

Proto vážme si jej ze všech sil,
nikomu nedovolme, aby se o jeho zánik
pokusil.

Moje taneční

Michaela Rodová, 5.0

„Míšo, dělej...!!!“ ozvalo se z obývacího pokoje, otráveně jsem otevřela dveře od svého pokoje: „Mami, co je...?“ No co koukáš, dělej, nestihneš to...!!! protočím panenky a hlasem s tónem takovým, jako že mám všechno naprosto pod kontrolou matce oznámím, že času je dost. Proč začínat s přípravami už ve tři, když to začíná až v pět...? Tím „to“ myslím svou první hodinu tanečních... dveře od pokoje zase s ledovým klidem zavřu. Stejně na co se mám připravovat, když tam přijdu, sednu si a budu se celou dobu jenom koukat, protože se mnou nikdo nebude chtít tancovat. Při téhle představě se mi sevře žaludek jako před čtvrtletní písečkou z matematiky, ó můj bože, už to vidím, jak tam budu jako jediná sedět, nebo ještě líp, přijde pro mě kluk, se kterým žádná nebude chtít tancovat, jelikož bude vypadat jako naše profesorka na angličtinu...ááá. Při představě prskajícího tanečníka s mastnými vlasy a okousanými nehty se o mě pokouší mdloby. Třešnička na dortu ale je, že můj aktivní tatínek se to chystá VŠECHNO, ale VŠECHNO fotit... ještě mám dost času skočit z balkónu... Vtom se rozletí dveře a v nich stojí mamka, v jedné ruce ramínko se šaty a v druhé hřeben, fén, lak na vlasy, asi tisíc gumiček, čelenku, skřípec a bůhví co ještě... oči mi jdou opět směrem vzhůru, ale co můžu dělat přece, jen ve čtyři už bych se mohla začít nějak chystat. Namaluju se sama, i když by mi maminka, nedočkavá a strašně natěšená, chtěla pomoci, riskovat řasenkou vypíchnuté oko, těsně před první lekcí..radši ne, to bych tam mohla opravdu zůstat jenom sedět, mamčin adrenalin v krvi opravdu stoupá každou minutou víc a víc: „Ježíš, mami, doufám, že mi tam nebudeš dělat ostudu..!“ Prsty bubnující o hranu mého psacího stolu, světýlka v jejich očích a úsměv od pravého ušního bubínku k levému lalůčku, mě ale přesvědčí o tom, jak jsem naivní, a tak raději rezignuji, sednu si na židli a nechám se od ní alespoň učesat, nůžky jsem schovala, tak snad žádná vážnější újma na zdraví nepřijde. To jsem se ale pořádně mýlila. Moje nervy dostaly pořádně zabrat, mamka sice učeše hezky, jenže to by musela předem vědět co, jenže to nevěděla a improvizace na místě se nevyplácí. Já na ni našťavaně, co mi to tam vyvádí, ona na mě at' se nevrším, já na ni že mě to štve, když nevím, co mi tam vytváří, a ona zase, že se mám nechat překvapit. Načež mi v půl páté konečně dovolila se zvednout a jít se podívat do zrcadla, ovšem to, co jsem měla tu čest vidět, mě málem stálo srdeční záchvat. Zrcadlo mi totiž vrátilo odraz holky v celkem hezkých červených šatech, zato s účesem, jako kdyby dostala proudem 220V. Nejlepší na tom ale byla ta 50 let stará spona po babičce. Tak nic, mami, díky..! Nechápu, jak si mohla myslet, že bych s něčím takovým na hlavě vůbec vyšla ze dveří. Jindy bych asi vybuchla vzteky, ale na to že je tolik hodin, jsem celkem v klidu, při cestě do koupelny, abych s těma vlasama konečně něco udělala, si ale stihnu roztrhnout silonky o práh v kuchyni, aha super, tak zase zpět do pokoje, rychle si vzít jiné, přičemž se mi nějakým záhadným způsobem podaří babiččinu úžasnou vlasovou ozdobu rozlomit na dvě půlky, hops, takže ji hodím do koše rovnou s těma zpropadenejšma silonkami, a v duchu doufám že ji máma nebude hledat... Teď už teda celkem rychle vlasy učešu, naučeným pohybem stáhnu do culíku a nasadím čelenku ve stejné

barvě jako šaty, spokojenost, už nevypadám jako blázen ,fajn, teď ještě trochu voňavky, kabát, „taneční“ boty, průkazku a máme nejvyšší čas vyrazit, ovšem při pohledu na mamku stojící v županu před skříní a nahlas přemýšlející o tom, co že si má vzít na sebe, se o mě srdeční příhoda pokouší znovu. Tak a to už je na mě, ale vážně moc, našťvaně vezmu první kalhoty co mi padnou pod ruku, k tomu blůzu, a s komentářem, kterým si jí proti sobě poštvu ještě víc než na mě byla našťvaná kvůli těm vlasům, že ona za stolem stejně nebude vidět a že si jí nikdo nebude všímat, konečně opouštíme byt.

Za pět minut pět a pak, že to nestihnu...

Vzpomínka a jizvy na zápěstí (Ostrý střep z rozbité flašky)

Nicole Panajotisová, 5.O

Je nový den.

Nový den v životě bez svítání a bez soumraku. V bytí, kde měřítkem pro čas nejsou ani úderu tvého vlastního srdce. Pohybuj se v temnotách tak jistě, jako kdybys v nich žila už od narození. To ale není pravda, že? Nebyla jsi vždy tím, čím jsi nyní.

Víří kolem tebe touhy. Dávné sny a přání ti vanou v mysli, ale jsou pro tebe již dávno neuchopitelné.

Škoda.

Co se událo? Kde se tenkrát stala chyba? Čím sis zasloužila tuhle nevděčnou existenci? Ničím.

Nikdo si ji nezasloužil, a přesto nejsi sama. Můžeš vnímat i další duše, stejně, jako je ta tvá, polapené ve vlastním utrpení.

Byla jsi normální, nemám pravdu? Měla jsi své cíle, kdysi...

Co je z tebe teď?

Zvíře?

Nic?

Bytost bez sebeúcty?

Nemůžu říct. Ani ty to nemůžeš říct. Vlastně ani nevím, jestli tě to zajímá.

Jen málo věcí ti dává vůbec nějaký smysl. Ani se chápat nesnažíš. Proč taky?

Jsi připravená vše skoncovat. Usnadnit si odchod, když už nemůžeš žít.

V ruce držíš ostrý střep z rozbité flašky. Ruka se ti třese, ale není to strachem. Nemáš už sílu vzdorovat. Nebo snad jen nemáš chuť pokračovat?

Ah, omlouvám se, ty už vlastně nemáš vůbec nic. Svým rodičům jsi byla na pohřbu už před lety, sestra se odstěhovala kdoví kam. Přátelé se ti vyhýbají. Prý jsi se změnila, už to nejsi ty. Jsi jiná, nepotřebná.

Pověz: bojíš se žít, nebo se jen neobáváš smrti?

Ráda bych znala odpověď.

Rozhlížíš se kolem. Netečně. Sedíš na lavičce ve ztemnělém, ztichlém parku. Rozmlácená lampa smutně poblikává a vrhá stíny na posprejovanou zeď autobusové zastávky. Je to pochmurná atmosféra. Nepříjemná všeobjímající tma, která se ničím nepodobá té měkké temnotě líčené v básních.

Máš vztek. Na všechno a na všechny. Jak je možné, že to dopustili? Že tě nechali padnout tak hluboko? Všichni ti, kteří říkali, že tě budou chránit.

Křičíš, že tě opustili.

A neopustila jsi spíš ty je?

Ruku na srdce: jak to všechno začalo?

Bylo ti šestnáct. První cigáro. První kocovina. Byl to hnus, ale tys nechtěla vybočovat. Pak pár oslav a slavné heslo: kdo nepije s námi, pije proti nám...
Tehdy to bylo, že?
Už jsi o sobě nevěděla, a to se ti vymstilo.
Stačí pouze jeden krok k tomu, aby ses zřítla do hlubiny.
A jde to rychle.
Dnes už to víš. Plácáš se v blátě vlastní ubohosti a hlouposti. Mrzí tě to, ale na to už je pozdě.
Zase se vztekáš. Teď proto, že nemůžeš nic. Do práce tě nikdo nevezme. Vypadáš hrozně, nikomu se nelíbíš. Nikdo o tebe nestojí. Jsi k ničemu tak, jako špinavý hadr na podlahu.
A přesně tak se taky cítíš, že?
Ptám se tě. Já totiž nevím, jak se cítíš. Každá jsme jinde.
Už se nerozhlíš kolem. Jediné, co je nyní důležité držíš v dlani. Svůj vlastní osud. Ostrý střep z rozbité flašky.
Tak jak se rozhodneš?
Vidíš jen to, co je nyní. Bolest. Strach. Zoufalství.
Chceš se toho zbavit.
To chápu, ale je tohle opravdu ta nejlepší cesta?
Nemyslím si to, ale já, koneckonců, nejsem ty.
Svíráš ruku v pěst a pozoruješ krev vytékající z mělkých ran v kůži. Když to uděláš, bude jí mnohem víc. Ale bude to rychlé.
Relativně.
Kdybys spolykala prášky bylo by to ještě rychlejší, ale na to nemáš peníze. Krást nechceš. Je to tvá poslední zábrana.
Už jsi rozhodnutá. Jednáš rychle, toužíš to mít za sebou.
Tvá krev pomalu odkapává do kaluže a vytváří na ní temnou olejovitou vrstvu.
Hroutíš se na zem, zrak se ti zakaluje.
Park vypadá z téhle perspektivy jinak, než ho znáš, je větší, hrozivější. Zavíráš oči.
Zbývají ti jen minuty.
Vzpomínáš...
Na sestřiny narozeniny, na dort s deseti svíčkami a čokoládovou polevou, na spousty dárků. Na to, jak jste se s rodiči smáli nějakému povedenému žertíku. Na své přátele ze školy, na vysvědčení s vyznamenáním.
Vzpomínáš a zjišťuješ, že je to celkem příjemné. Bylo to fajn, tenkrát...
Uvědomuješ si to. Dochází ti, že co bylo, může klidně být znovu. Pravda, už nikdy ne takové jako kdysi, ale...
Kdybys mohla, vrátila bys čas zpět. Ne o ty roky, ale jen o pár minut. Stačilo by to. Teď, konečně, si přeješ žít dál.
Ztrácíš vědomí, už neslyšíš zběsilé kroky a křik. Necítíš prsty tápající po tepu. Nevnímáš houkání přijíždějící záchranky.
Nevíš o tom, ale stále žiješ.
Snad se poučíš...
Koneckonců, jizvy na zápěstí ti budou dnešní den navždy připomínat...

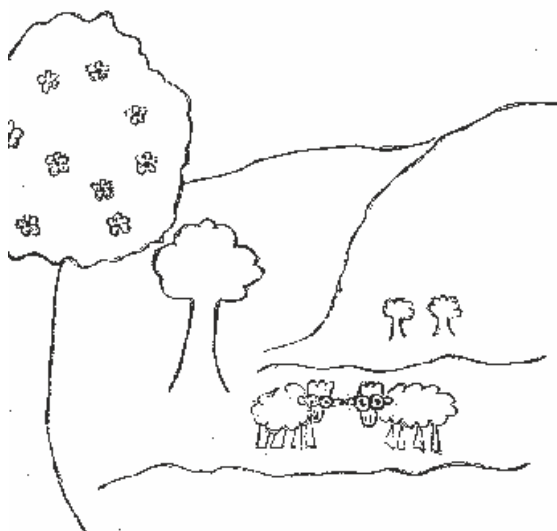
Jaro

Dan Holubář, 5.O

Jasný svit slunce nad obzorem září,
do hájů a na pláně vrací se zvěř a ptáci.
Všude život procitne a země zase dýchá.
Je to jako výbuch ohňostroje,
když stromy pupeny své nalévají
a květy se rozevírají.

Lidé i zvířata párují se,
tak trochu poblouznění teplou náručí jara.
V řekách ryby rejdí a zvířata skotačí.
My všichni za jaro vděční jsme
a necháváme sluneční paprsky naši kůži laskat.

Tak je to, když zima pomalu své spáry stahuje
a zase na čas se vzdaluje.

ŽÍT, NE PŘEŽÍVAT

„Přemoci zlé návyky je možné dnes, ne zítra.“
„Nikdo nemá právo druhého zraňovat, mučit nebo zabíjet.“

Tereza Procházková, 13 let, 3.O

Žijí lidé, žijí zvířata, žijí rostliny,
kdo životy jiných ničí, má v hlavě nejspíš piliny.
Nenič si své zdraví, neomamuj smysly,
zdraví nenašli jsme na hnoji, jak si kdekdo myslí.

I hloupé zvíře podle lidí,
jak my jsme hloupí, vidí.
Co si o zdraví myslí kráva?
Ví, že k jídlu nejlepší je tráva.
Inspirující list marihuany tě láká?
Lákavé, jak cigarety pro kuřáka.

Jako dítě touží po cukrových bonbonech,
chudý kuřák vzhlíží k drahé krabičce cigaret.
Jako dítě za bonbony zaplatí zkaženými zuby,
i plíce za čas za cigarety splatí dluhy.
Když rozhodneš se skoncovat s ničením sebe,
může být už pozdě zacelit plíce celé.

Jako na jednou spraveném zubu vidět je, že není, co býval,
ani zničené plíce, páchnoucí dech a žlutý úsměv kuřák nemíval.

Někdo zajde tak daleko, že bojuje o každé nadechnutí,
ten člověk už nežije, pouze přežívá silnou vůlí.

Když narkoman jednou začne,
jen tak lehce nepřestane.

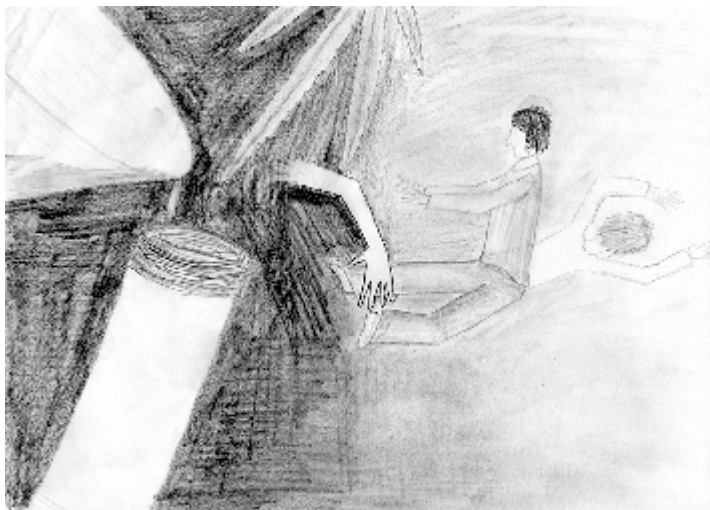
On obětuje vše, aby dostal, co musí mít,
zákony a přátele, vše se snaží obejit.

Zanedlouho dopadne však tak,
že za pečivo v obchodě nebude mít, co dát.
Švou kůži on či ona neúprosně probodává,
omamný jed do těla svého dává.

Drogy mozek tvůj omámí tak,
že i životy jiným bys chtěl brát?

Na to si netroufej!
To ani nezkoušej!

Kvůli tomu, že ty neumíš tělo své ovládat,
nemusí zdraví a chytří životy své odkládat.
Před tebou jiný člověk život svůj ubrání,
hledáš pro uspokojení své, ty co se nebrání.
Takové zvíře, to ti neuteče,
ubližuješ, dokud krev nepoteče.
Připadá ti toto jako špína?
Místo drog napiješ se radši vína.
Jedna sklenka vína ti zachutnala?
A jak ta první vypadala?
Za ní druhá, třetí, čtvrtá, pátá,
a teď za volant tě to láká?
No řekni kolik lidí zemře pod tvými koly?
Zodpovědní řidiči napijí se před jízdou Coly.
Už jsi začal pít víc než dost?
Proč přestat? Diješ pro chuť a pro radost!
Vzpomínáš si ještě na tu první sklenku vína?
U té jsi měl skončit, než zbude z tebe hlína.
Máš před sebou právě první sklenku?
Můžeš skončit dnes, ne zítra, holenu!

Všude dobře, doma nejlépe

aneb zážitky z cest

Jitka Mánková, 1.C

Když jsem byla v Černé Hoře,
zotavovala jsem se u moře.
Byl to ozdravný pobyt,
kde jsme nesměli zlobit.

Lékaře z Čech jsme tam měli,
abychom jim rozuměli.
Prohlédli každého z nás
a nemocem jsme unikli snáz.

Se stravou to bylo horší,
nejedli jsme jídla zdejší.
A tak se kuchaři snažili
a česká jídla nám vařili.

Kdo chtěl na pláži být,
musel hodně pít.
Vody bylo, co kdo chtěl,
nikdo žízni netrpěl.

Jenže co se nestalo!
Do vody se něco dostalo.
Přívod ihned zavřeli,
málem jsme žízni umřeli.

Dítí bylo možno zakoupit,
nejspíš nás chtěli oloupit:
ceny vyšší nežli šněžka,
naše volba byla těžká.
Co naplat, zvítězila žízeň
a prodejci měli bohatou sklizeň!

Š blížícím se soumrakem,
přišla zpráva obratem.
Voda už je zase čistál
Z každého je optimista.

Za pár hodin běda,
kdekdo záchod hledá,
pak za doktorem zajde,
doufá, že pomoc najde.

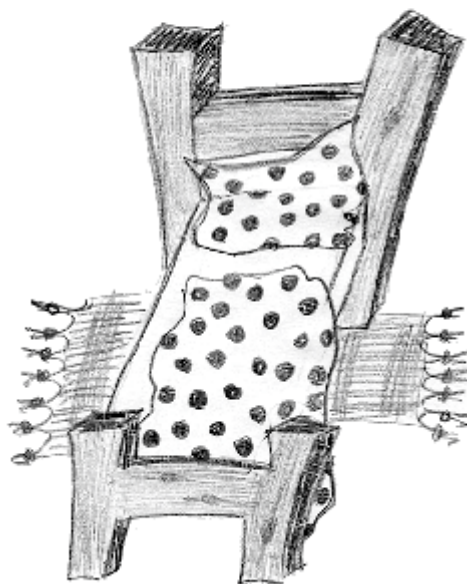
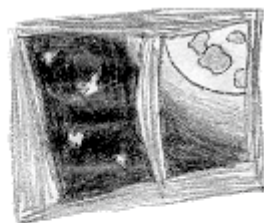
Léčení se povedlo,
avšak výjimka potvrzuje pravidlo.

Slunce, palmy, moře,
všude je mi dobře.
Jela bych tam klidně znova,
ale nejlépe je doma.

Postel

Roman Hloušek, 7.O

Postel, to vodorovné měkké místo
Postel, to je ke spánku navrhnutý nábytek
Jak pohodlná jsi
Postel, to je dar
Postel, to je místo odpočinku i vášně
Místo plné nápadů i roztočů
Dřesto se k tobě tak rád vracím
Ó má posteli, nemohu si tě vynachválit
Postel, to je nejmilejší místo mé
Neměl bych tě opustit už? Ó né!
Postel, ranní má to past
Ne nemohu jinak, je to slast.

Řeknete to těm, co kácí lesy?!

Josef Šalač, 4.Λ

Kde bereš sílu skácet strom?!
Proč nejsi jako on!
Klidný, vznešený a přímý...
Chceš ho jenom změnit v dýmy?!

Víš ty vůbec, proč to děláš?!
To snad rozum vůbec nemáš?!
Vždyť on si žije, roste, zdraví nebe,
tíha jeho spadne i na tebe!

Nevíš, že kyslík vyrábí i tobě?!
Už chceš brzo skončit v hrobě?!
Copak ty, ale co tvoje, naše, děti!?
Nebo jen o sebe jde ti?!

Dlouho rostly statné duby ,
než-li zakousl ses do nich ocelovými zuby,
rostly dlouho, běžel čas,
hlavně rostly pro každého z nás!

I pro tebe!
To smrt jejich tě vůbec nezebe?!
Λ co ptáci, kteří na nich bydlí,
to chceš jejich domov změnit v židli?

Vždyť ty stromy jsou tu s námi,
tak vám říkám páni, dámy,
nechcete ty stromy bránit????
???

!!!

Rodina

Dan Holubář, 5.O

Rodina je jako řetěz,
navzájem se v případě potřeby podrží.
Avšak když někdo odejde navždy,
tak řetěz roztrhne se....

Pevná pouta mizí...

Šmutek do mysli se vloučí...

Dlouho trvá, než řetěz se spojí

a pouta se obnoví....

Ten čas, kdy pouta jsou spřetrhána,

k zamyšlení bychom využít měli,

proč tolik lidí kolem nás umírá,

k čemu tolik smrti?

Proč smrtka kosou mává,

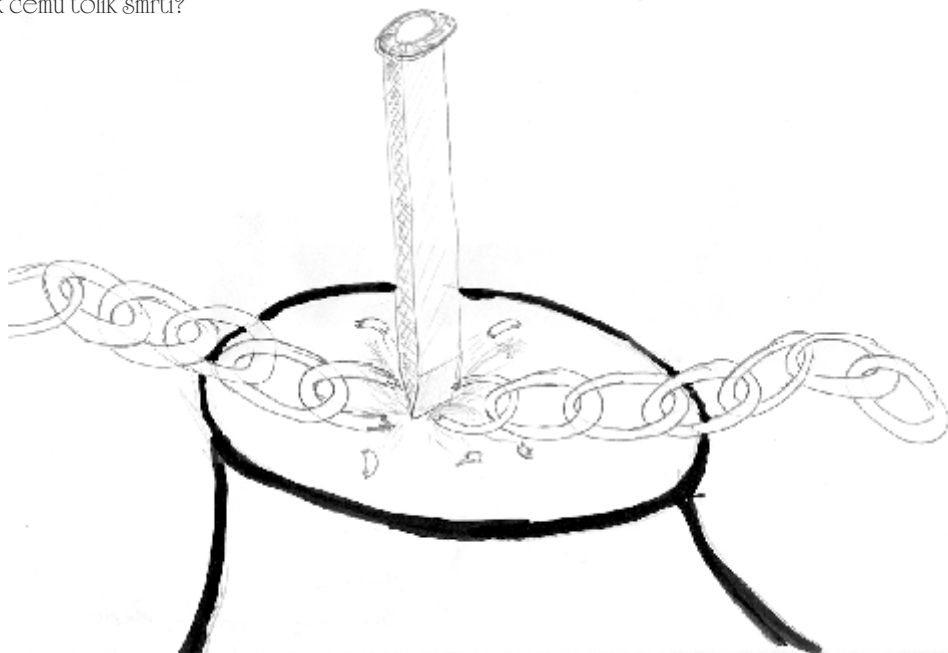
proč je tak hladová?

Nikdo odpovědi se nedočká,

ale všichni se bojí.

Tak po dlouhé době řetěz zase se spojí,

všichni jako by nic znovu k sobě se mají...

Dada balkonová scéna, part Dadalie

Nela Knapová, 7.O

proč?

a Romeo. zapřu je

ty.

noha?

Ty část, co navždy k něj.

Montek tobě patří otce?

jestlí to

je Co a na něm svoje neubude, tvé záleží?

růže

nazvaná jsi. byl prostě jinak to rod

Co Ty nejsi.

A stejně Jenom se Romeo s jiným pouze tobě jménem

já stejně

Tak jiná by vonět k tím

Zřekni můj znič Romeo jako jméno!

Tak Ruka se

Takzvaná

ho bude zbav anebo nebo budu patřit paže

Ne?

nechceš, bez Romeo tvář

pryč s drahocenný jménem,

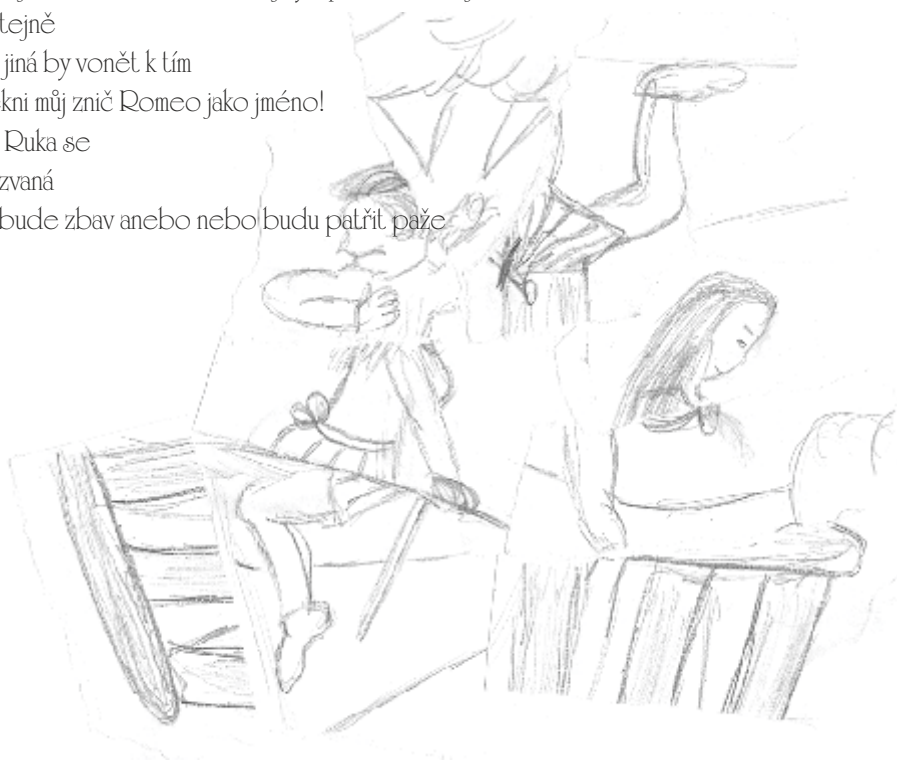
Tvá

a místo něho svůj zapři, Montek?

jméno vša, stejně tě jsi

si vezmi Romeo nepřítel.

jméno mě.

Jak udělat pořádnou díru do světa

Jitka Dlouhá, 4.C

Udělat díru. Samo o sobě je to jednoduché, ale jak udělat díru do světa? Dělat díru do světa s sebou přináší hned několik problémů. Za prvé: jak ji udělat? Za druhé: čím ji udělat? A za třetí: má to vůbec cenu?

Svět je moc veliký, takže k tomu, abychom do něj udělali takovou díru, které by si někdo všiml, nám asi rýč stačit nebude.

V dnešní době se doslova roztrhl pytel s těmi, kteří chtějí udělat díru do světa. Každý má jiný plán a jiné finty, jak se ve světě proslavit.

Někteří to zkoušejí přes různé televizní reality show, k čemuž je nutná jistá dávka odvahy a exhibicionismu. Taková účast v reality show přináší slávu jenom v průběhu vysílání. Pak se díra udělaná do světa hodně rychle zasype a po měsíci si už nikdo na žádné exhibicionisty ani nevzpomene.

Jiní to zkoušejí přes svůj "okouzující" a nezapomenutelný hlas. Soutěží, ve kterých se můžete hlasově projevit, v posledních letech vzniklo až dost. Ale stejně jako u reality show je i tady sláva většinou dočasná a pomíjivá.

Různé reality show a pěvecké soutěže jsou často dost zmedializované, a proto lákají hodně lidí. Sláva najednou stoupne z nuly na sto procent a pak strmě a nezadržitelně padá dolů. Díra udělaná takto do světa je jen krátkodobou záležitostí a hloubka takovéto díry by se dala porovnat s hloubkou dětského bazénku.

Aby byla díra dost hluboká a velká na to, aby na ni jen tak někdo nezapomněl, chce to dostatek času, trpělivosti, odvahy a vytrvalosti. Vždyť Řím přeci taky nepostavili za den.

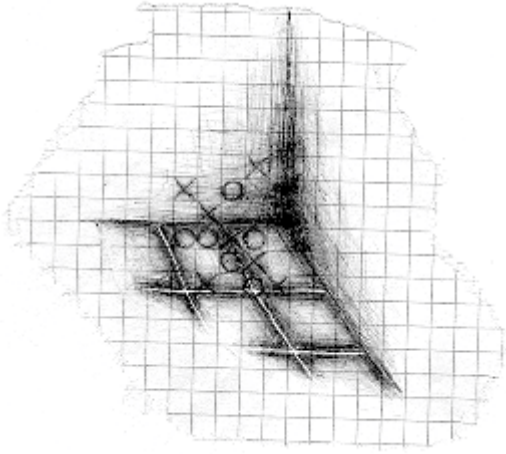
Příkladem lidí, kteří dělají díry do světa právě tímto způsobem, mohou být například sportovci. Ti musejí nejdříve strávit dlouhé hodiny, dny a týdny tréninkem. Když mají štěstí, dostanou se na soutěž, kde si jich možná někdo všimne, a získají tak sponzora, aby mohli lépe rozvíjet svůj talent a prohlubovat svoji díru do světa. Dostatkem času a vytrvalosti se jejich díra prohloubí natolik, že zanechá ve světě stopu, která je znát ještě po několika desetiletích a často se na ni vzpomíná.

Kdo chcete udělat díru hned a teď a nechce se vám čekat dlouhé měsíce, zkuste se řídit následující rovnicí. Velká země rovná se velké náčiní. Když je ta naše země tak veliká, tak zkuste i veliké náčiní. Co třeba takový bagr. Nebo můžete zkusit vynaleznout nějaký dosvĕtadírkořač, kterým byste určitĕ zůstali zapsáni ve svĕtĕ vynálezců zlatým písmem.

Kdysi Láska

Jana Marková, 2.C

Kdysi bylo temno v duši,
mojí lásce slzy sluší.
Kdysi bylo v každém koutě,
krásných věcí samé rmoutě.
Kdysi bylo pranic málo,
toho co se zachovalo.
Kdysi nikde žádná láska,
komu slouží líp ta vráska.
Vráska co se nevyruší,
ať ji léčím tmou či kuší.
Láska co se neunaví,
když mi nic víc nejde z hlavy.
Láskou buď a láskou zůstaň,
jednou tě snad možná poznám...

Epilogus

Jana Marková, 2.C

Něco proti?

Já jsem já a nikdo mě nezmění!

Doslední přání?

Moci zůstat naživu...

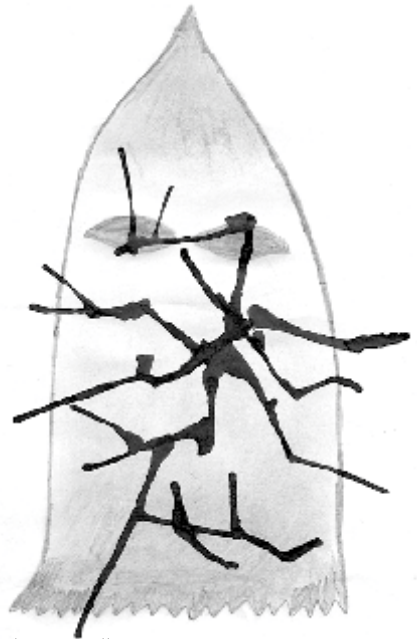
Zamítá se! Nějaké další přání?

Zemřít na svobodě...?

Nesplnitelné! Jiné přání?

Podívat se popravčímu do obličeje...

Nemožné, už by se nikdy nemohl podívat do zrcadla!

Procitnutí

Jana Marková , 2.C

Něco bych ti strašně ráda
pověděla pousmáním.
Něco bych ti jednoduše
řekla beze slov.
Něco bych pak udělala
s bázní bez scénáře.
Něco někdy jindy
jen ne dnes.

Den se divně táhne
před chomoutem noci.
Kdo dokázal zklamat,
klidně běží dál.
Před chomoutem noci
s bázní bez scénáře
přemýšlím jak jinak
v myšlenkách se dát.
Odpověď je prostá,
jen jak budu moci,
v zapomnění dám,
všechny barvy noci,
všechna světla stínů,
a pak půjdu v már...

Proč to všechno

Jana Marková, 2.C

Jak jen můžeš?
Proč jen já?
Jako by to byl zlej sen,
kterej nikdy neskončí.
Dořád jen křik a ...
Proč musí křičet?
Jsem, existuju
A to se i snad nezmění
Nezavdečím se mu ani jim
Teď píšu (a nevím co)
A nikomu nemůžu říct,
co mi je.
Proč já?
Slzy padaj... a už vlastně nemaj ani ... Kam!
Proč já?
Jen tušit, co se zatím skrejšvá
Všude kolem lidi a já sem sama
Kdo jen mě má rád?
Všichni sou pryč... byli vůbec???
Já nevím co, kam jít... (vypovídat svý myšlenky.)

Jen papír to snese snad?
Svý myšlenky svěřím tomu, kdo mě
bude poslouchat...
Kdo a kdy?
Já - sama sebe!
Nikdo tu není (kdokoli)
Jen se všichni smějou (jako dneska)
A jen tajně doufám
Že ne mě (že se mejlím...)
A nechechtaj se mně - proč?
Kdo vše způsobil?
Šama sobě
Co se stalo?
(Proč?)
Kdy?
Komu?
Co... já?
Proč?

Těžké břímě

Adam Brabec, 4.A

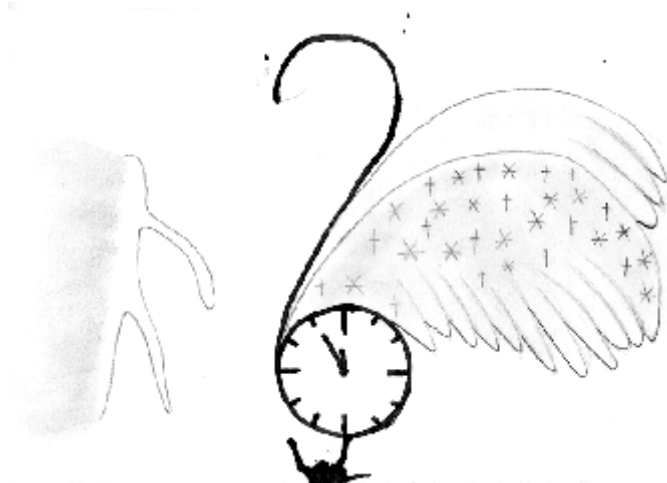
... jak mám jen rozhodnout, když mi bylo dáno tak málo času? To je nesplnitelný úkol, který však musí být splněn. Bezodkladně. Bez ohledu na to, bude-li rozhodnuto správně. Tak těžké břímě a tak náhle získané.

Byl to dobrý člověk? Jistě byl, párkrát se mu povedlo udělat něco správného. Byl špatný? Ano, to také. Mám snad rozhodnout, které skutky konal, nebo naopak páchal, častěji? Jak těžké rozhodování.

Měl dobré srdce, aspoň tedy na začátku. Tím jsem si jistý. Chytrý, to byl také, ale bohužel toho nikdy neuměl využít k nalezení té správné cesty. Vždy jen využíval svůj intelekt ku prospěchu svému a ostatní díky tomu nechával daleko za sebou. Je to snad špatná vlastnost? Nevím, nelze rozhodnout jednoznačně, když jsem měl jen tak málo času. Třeba se jen chtěl za sebe rvát a možná to bylo způsobeno i tím, co mu bylo v dětství odíráno a on po tom tak strašně toužil. A touha přece není špatná. Nebo snad ano? Jistě že ne, není-li záminkou pro sobectví.

Jeho srdce? Bylo pochroumané na mnoha místech, ale i přes četné jizvy, které utržil v životě, ho dokázal používat. Myslel jím správně, ryze, a když mu do toho nevstoupily časem vytříbené a získané smysly tak důležité pro život v této těžké době, dokázal ho i správně použít, dát ho lidem kolem sebe, i když jen na chvíli. Možná až příliš si ho cenil, nebo se ho spíše bál? Bál se o něj, nebo se bál jeho síly? Ne, měl o něj pouze strach, bál se jeho zranitelnosti a dalších jizev, které by mohlo utřížit. To je pochopitelné, nejednou se v někom zklamal a díky tomu se pak dlouho uzdravovalo. Ale je to dobré? Těžko říct, ale snad se v tom nedá hledat nic špatného.

Ach, jak těžké je soudit člověka, když s ním jste jen celý jeho život. Tak těžké břímě pro jednoho soudce, když nemůžete vidět jeho myšlenky, ale pouze jeho skutky. Tak nemožný úkol určit rozsudek. Tak těžké břímě pro pouhého anděla...

Doufání

Adam Brabec, 4.A

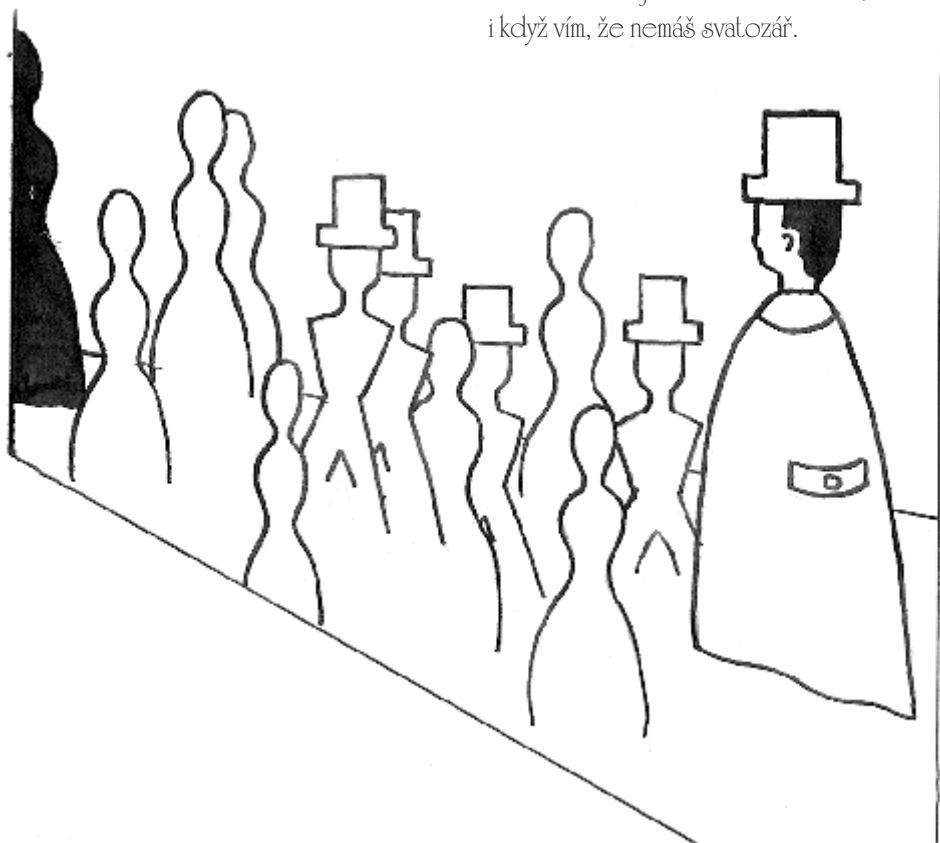
Den za dnem
čas plyne dál.
šrdce prázdné od samoty,
i když lidí plný je sál.

Še srdcem na dlani
chodím a chci ti ho dát,
však naleznout nesmím,
nemůžu říct: „Mám tě rád”.

Tak bloudím tím sálem,
alespoň zahlédnu tě chci.
Dřív podívat se na Tebe,
než srdce rozervou zlí psi.

Jediný pohled stačí mi,
ten okamžik pečlivě ukládám,
snad neodhalen, pouze rozpoznán,
přes cizí hlavy Tobě zamávám.

Š úsměvem na rtech
odvracím svou tvář
a s malou nadějí v duši budu doufat,
i když vím, že nemáš svatozář.

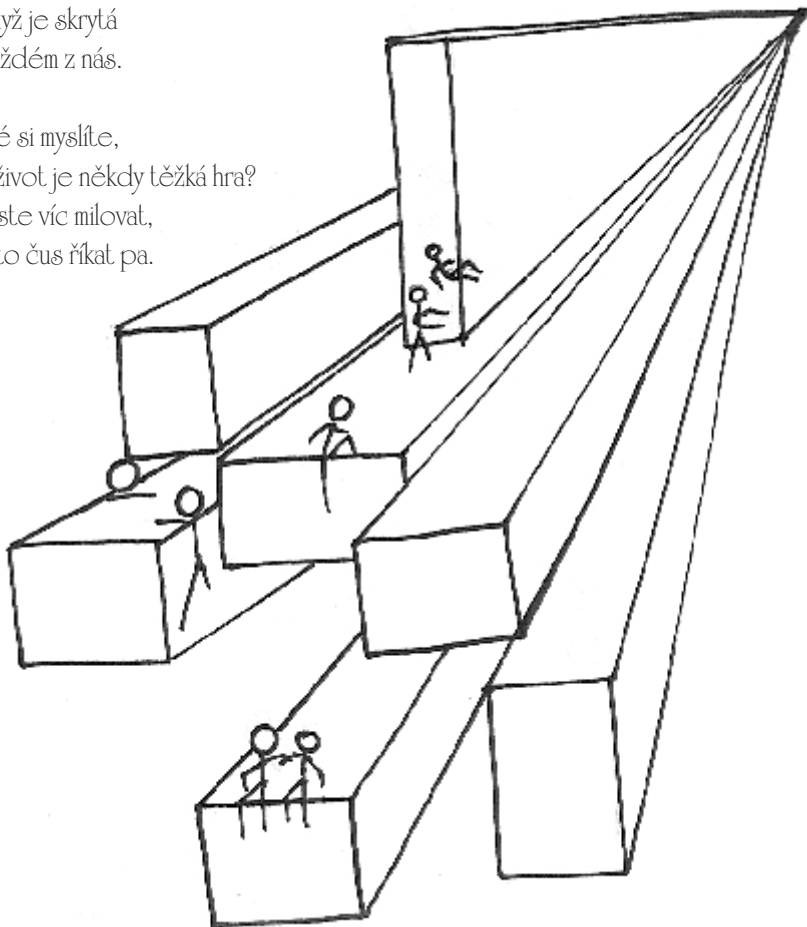
Láska je všude

Adam Brabec, 4.A

Také to cítíte,
že láska je všude?
A myslíte,
že je a bude?

Také to cítíte,
že je všude kolem nás?
I když je skrytá
v každém z nás.

Také si myslíte,
že život je někdy těžká hra?
Zkuste víc milovat,
místo čus říkat pa.

Nukleární bouře

Josef Šalač, 4.A

To nesněží! Padá popel!
Místo moří jedů kotel,
místo vzduchu,
plno puchu, kouře
nukleární bouře
prohání se oblohou,
slunce není vidět, vše se halí tmou.
Dotkani maj krásnou skrýš,
přes odpad ani zemi nevidíš.

No tak vstávej, promni oči!
Švět se pořád stejně točí...
Ale není to jen tak a ani napořád,
tak měj ho prosím aspoň trochu rád,
i ty pro něj můžeš něco udělat.

Jsou to jenom drobnosti a nikomu to neublíží,
nám už to možná nepomůže ale co ty příští?!

Nenič zemi po níž chodíš
vždyť je s tebou, i když slzy roníš!
Tak měj jí i lidi na ní aspoň trochu rád,
ať je i v budoucnu o co stát.

Deprese?!

Josef Šalač, 4.A

Tenhle týden nestál za nic,
ve škole i doma větší krajíc
než jsem mohl sníst.

To pak smutně vzpomínal jsem,
jak s tebou v létě nacházel jsem
krásu tichých míst.

V lůžko den večer, když šel jsem spát,
já myslel na to jak mám tě rád.

Mám, a moc a jenom tebe,
ještě víc než letní rozzářené nebe
a věř, že to je co říct.

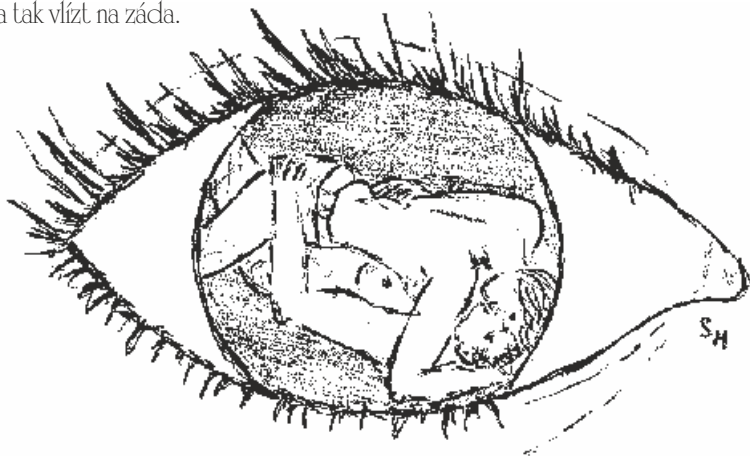
Jak užovky na pasece
chtěl bych se teď s tebou plíst.

Venku však zima, temno pustó,
to jak víš, není moje gusto,
v tuhle dobu v tenhle čas,
to zná, si myslím každý z nás,
jak člověka snadno přepadá
bezedná teskná nálada...

mě ale může leda tak vlízt na záda.

Protože já zavřu oči, na tebe myslím
věřím pevně, že si tě vysním.

V tuhle chvíli vedle sebe,
chtěl bych cítit právě tebe,
dech tvůj na mé kůži,
z nějž oči se mi slastí úží,
vzdech tvůj na mém uchu,
ten dává sílu mému duchu
nejen teď, ale vždy když je potřeba
i v lednu pro mě nastává hřejivá jarní obleva.
Ale vřady už zítra uvidím tě,
na rty tvé sladké políbím tě
a ty uvidíš hned, jak mě zříš,
že tvář mou celou rozzáříš,
jak to letní prosluněné nebe,
pod kterým máš ty mě a já zas tebe.

Ticho I.

Kristýna Šyrová, 2.C

Nejhezčí je láska, i když často bolí
Bolest srdce to je víc než čerstvá rána
Šťěstí neměříme zlatem, ale slzami a solí
Život je hra co měla by být hrána

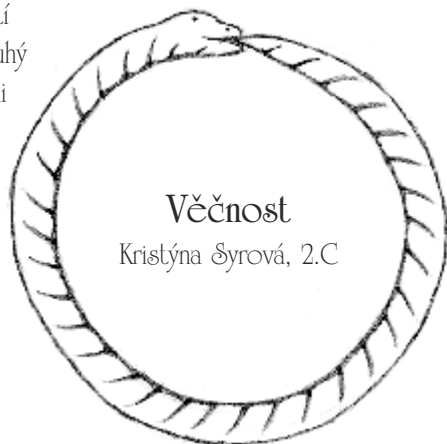
Riskovat je lidské, ač zřejmý je krach
Bolesti své rádí skryjem za úsměv
Co vše by se stalo, kdyby nebyl strach
Nejkrásnější hudba padlé labutě je zpěv

Snít je kratochvíle víc než nebezpečná
Touha často sílu bouře v sobě má
Štydíme se za lásku, však nenávisť je věčná
Usmívá se lehce, kdo odmítnutí zná

Rudá krev a modré oči
Štvoří purpur, barvu poznání
A svět se komihá
Svět se točí
Z rytmu vypadnou nezvaní
Ruce se tisknou ke kůře
Lapající po dechu
Zatínají se nehty až míza prýští
Nehledaj útěchu
Snad se zas setkáme
Snad přijde den příští
Slova plynou ze rtů ve spěchu

Sníme až to krutě bolí
Mráz na okna kreslí věci zbytečné
Pohladí pohledem
A praští tě holí
Odmítnout je víc než nevděčné

Svět jak skládanka kostí
Přemílá touhy
Nestálé
Čas se nám krátí
Den je tak dlouhý
Zabýváme se rádi
Lhostejností

A slova mučí
A slova pálí cejch
Nevyřčena
A s radostí, divnou touhou
Projít palčivou cestou
Dlouhou
Přichází změna

A čas se tak krátí
Čas se tak krátí
K zoufalství nutí nás
Křičet bez dechu
Smát se bez úsměvu
Blázný se zvalí
Zvládnem to snáz
Já vím Já vím
Slyšíš můj hlas
Dochází čas

A umíráme zbití
Zrozeni ke štěstí
Šten...
Svým štěstím zpití
Do prachu zas
Padnem
Na dalším rozcestí

Šrpnová II.

Kristýna Šyrová, 2.C

Jsou světy plné živých, kde jsi tak strašně sám
Jsou světy živých prosté, kde přesto víš: Zde místo mám
Jsou touhy, bláznů přání, jimiž pohrdá svět
Jen touhy, bláznů přání, a musím na nich lpět
Jsou dny za mraky skryté, kdy všichni se mračí
Ty dny, za mraky skryté, já často mívám radši
Jsou příkazy, co podbízejí: A teď se MUSÍŠ smát
Těm příkazům jen tiše vzkáží: Já nechci se zaprodát
Jsou dny, kdy víra skomírá a konec tunelu nevidíš
Věřím dál, u mne má víra svou stálou skrýš
Jsou myšlenky, jenž prý nás nesmí nikdy napadnout
Na hřbitově snů však těžko opakovat: Nikdy nepadnout
Jsou mocní, co rádi žert, a bolest blízkých nevidí
Proč slzy se maj' prolévat vždy daleko od lidí?
Jsou chóry, zpěvy spoutané víry předepsané
A trest krutý stihne ty, co do vzorce šeptnou: Ó Pane
Jsou škarohlídi, ti co vidí svět jen v barvě temné noci
Mě v uších stále zní: Hledej a najdeš pomoci
Jsou sliby, které zdá se, plníme čím dál míň
Zapomínajíc, že lhostejnost je ďábel jenž káže: Zhyň
Jsou dny, kdy utéci bych chtěla daleko, daleko pryč
Tu zachrání mě srdce. V něm od vzpomínek klíč

Vítr v listoví - Záříjová

Kristýna Šyrová, 2.C

Hodiny na stěně s nápisem France
Obraz co za léta neztratil glanc
Zrcadlo lemované mrazivým listovím
Tajemství mnohá, jež nikdy nepovím

Stará skříň omšelá, přesto známá
Z nápisu na skle vzpomínka mává
Vybledlý koberec, tak známý v mnohém
Výšivka školní skrytá za rohem

Podivný mrak v hlavě, skvrna na bílé svíci
Zmatená, tak strašně sama, jdu temnou ulicí

Ozvěny písniček, co často se hrály
Štruny kytary, co nám, bláznům, se smály
Dveře, co otvírala jsem tolikrát
Zvykla si je dávno, dávno nevnímat

Dětské sny, bezdůvodná radost a smích
Proč tenhle dům tak náhle zlich?
Štromy v zahradě, vrba co znala má přání
Ten šepot, vítr v listoví, jen zdání

Něco je pryč, snad sny co se mi zdály
Už to tak nebolí...jen v hrdle pálí

Ohniště, kde častokrát jasný plamen plál
Plamen, co byl i v domě a mraz ho sklál
Šilueta zámku na severu, co se lřpytí
Mé oči, ač zavřeny, přesto to vidí

Všechno snad byla jen iluze a klam?
Teď, milý blázne, hlavu si s tím lam!
Zjevil se vítr, starý přítel, kolem se hnal
Kolem zdí domu, jenž sedmnáct let mě znal

Komu vyprávět? Kdo by poslouchal?
Šnad ten, kdo by se rád smál...

Odejít...tak krátké slovo a tolik z něj mrazil!
Dost! Lístost a žal, to vzpomínek jsou vrazi
To rozhodnutí bylo to jediné, co dělat se dá
Tak sakra jdi dál...není to tak lehké jak se zdá

Vždyť se vlastně vůbec nic nestalo
Šťastná rodina, to nevydrží na stálo
Pro dobro nás všech musí se to díť
Vypadnout odsud a nové sny mít

Jsou mnohem horší věci, řeknou, vždyť já vím!
Jenže tou vědomostí si moc neulevím...

Zas je tu vítr... z větvi to listů svál
Jediné co má cenu, je jít dál
Minulost zahalit do mlžných oparů
Zapomenout na smutky, cenit si darů

Pamatoval na radost, štěstí a lásku
Odpouštět, i sobě, nedat duši v sázku
Věřit, že všechno přece svůj důvod má
že štěstí je, co pohromou se zdá

Časem to přebolí, to nadějí být snad může
Však pálí nevyřčená slova, zadírajíc se do kůže

À bas le roi!

Doznívání víkendového zážitku;-)

Kristýna Šyrová, 2.C

Noc je tak teskná, výkřiky přepřelňují tvou hlavu
„République ou mort!” zní z úst zamračeného davu
Že král zakázal shromáždění? Však my víme!
Že vystřelíte i na ženy, děti? Nevěříme!

Aux armes, citoyens!

Vzduch se zbarvil šedí, kouř v očích pálí
A za mlhavou clonou oni v uniformách stáli
Dadají zástavy, pro slovo přežít rozum velí zpět
Však my se vrátíme - pak padne i váš svět

Formez vos bataillons!

A po mnoha a mnoha mrtvých konečně přišel náš čas
„Liberté! Égalité! Fraternité!” nesl se davu hlas
Švírajíc zbraň, vražď vpřed - na barikády!
Na vojsko a na krále, již konec je jeho vlády

Marchons, marchons!

Hlava se točí, před očima záblesky, slůny jenž se kácí
Nové a nové výstřely, pach revoluce - Smrtka má zas práci
Veselá melodie, jejíž slova všichni tak dobře znají
Ať žije Francie! Její lidé umírají.

Qu'un sang impur

Abruve nos sillons...

Ticho II.

Kristýna Šyrová, 2.C

Mezi policemi se záplavou knih
Je zima a stejně nepadá sníh
S myšlenkou na tebe trpce se usměji
Ani mé srdce nechrání závějí
Šněhová královna ztracená

Život mi zřejmě ubíhá před očima
Rychlejc než ta zpropadená zima
Šnad vím co chci Po čem toužím
Špousta nápadů a stejně se soužím
Pro pouhý prchavý sen

S měsíčním kamenem a mincí pro štěstí
Cestu vpřed usilovně si kleslím
Však stačí jeden tvůj zbloudilý pohled
Aby v mém srdci roztál hned led
Poslední záchrana se hroutí

Jen s vírou kráčet v dál Jen dál a dál
Kéž můj vlastní rozum by při mě stál
Vplížil ses mi do hlavy Vypadnout nemíníš
Tak málo Tak příliš mnoho o mě víš
A cesta zpět je zavátá

It's so hard

Kristýna Šyrová, 2.C

V beznaději zas si plavu
Je těžké
Otočit pryč hlavu
Je těžké
Pohodu předstírat
Je těžké
Bezstarostně se smát
Je těžké
Upadnout do zapomění
Je těžké
Věřit, že se něco změní
Je těžké
Nezačít se sebe ptát
Je těžké
Tě potkávat

Jsem

Johana Trunečková, 2.B

Jsem divoká kočka s ostrými dráčky,
Jsem ďábel ticha, co stáhne tě zpátky,
Jsem záblesk ironie na tvém těle,
Jsem osud beznaděje, co před tebou se chvěje,
Jsem záblesk nadějí pohlcený touhou,
Jsem myšlenka měnící se ve vzpomínku pouhou...
Jsem plamen odvahy v srdci tvém,
Jsem se skutečností zaměněný sen.

Soudím, myslím, činím

Johana Trunečková, 2.B

Odsuzuji! Odsuzuji, odsuzuji, volají na mě palčivé titulky novin a mě se jejich křik hluboce dotýká, je to jako rány karabáčem vyšívající do kůže rudé stehy. Ano, i já jsem jednou z odsouzených. Ba, co hůř, odsoudila jsem se sama.

Vadí mi, jak často sedím u počítače a bez rozmyslu házím slovíčka k sobě.
Nesnáším tu touhu už už zasednout za stůl.

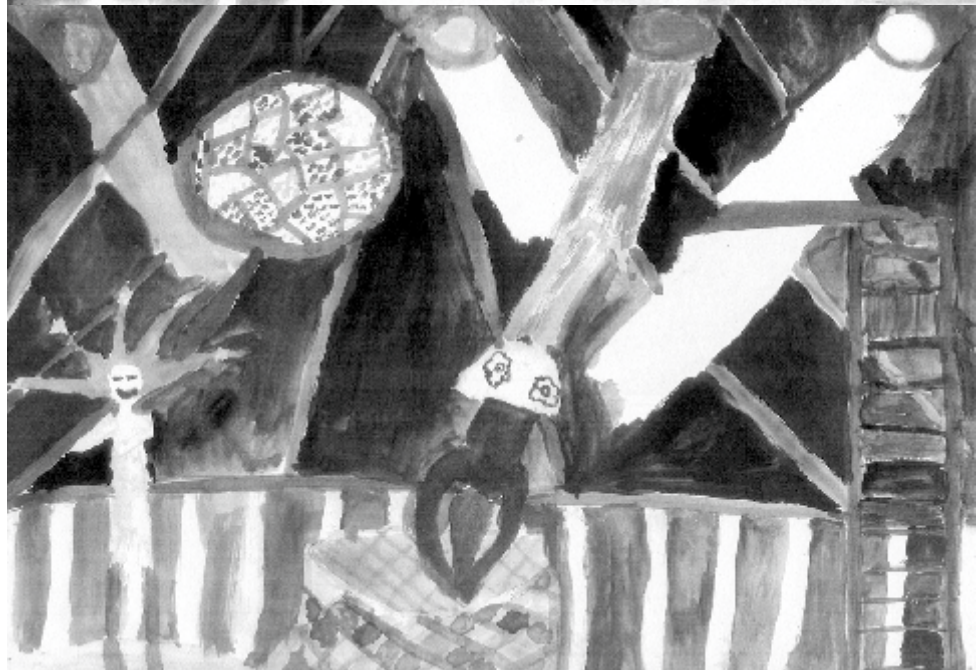
Přesto to miluji, jsem na tom závislá jako feťák na své droze.

Jen jediný den nepsat! Jen jeden jediný! Aspoň dnes ne! Svirám prsty v pěst, abych snáze odolala volání své fantazie a bolestné, prudké touze sáhnout po peru nebo aspoň po pastelce. Dívám se na svou křečovitě sevřenou ruku - Ne, vážně nechci cestovat po dalším bláznivém světě, marně přesvědčuji samu sebe - cítím, jak se mi prsty samovolně povolují, ještě jsem ani nemrkla a už svírám pero a má tvář se mění ve vášnivou masku fanatika.

Za tuto závislost trestám sama sebe, žaluji, odmítám, sobě samé se vysmívám za svou slabost, ale není mi to nic platné. Vždy znovu se nechám zlákat k novému putování nadějí, že objevím nový svět.

Ten svůj.

„Nikdo nemá právo někoho zraňovat, mučit nebo zabíjet.”

„Dřemoci zlé návyky je možné dnes, ne zítra.”

filozof Confucius

Lyly Nguyen Hai, 3.0

Nikdo nemá právo někoho mučit, zraňovat nebo zabíjet,

to ví skoro každý.

Dřesto to lidé dělají,

takoví už budeme navždy.

Do světě chodí spousta tvorů,

jež jsou dobří i zlí.

Každý má pár svých názorů,

třebaže moc krásně nezní.

Dennodenně je ve světě pár šarvátek,

které se můžou změnit ve válku.

Podívejte se například,

jaký je stav v Iráku.

Každá osoba by chtěla mít svou rodinu,

tak proč je o to připravit?

Zamyslete se nad tím, páni prezidenti a ministři,

kolik času jim zbývá,

vždyť jsou tak mladí

a vy je posíláte někam,

kde se jejich životy mnohdy ztratí. . .

Již v minulosti se prolilo tolik krve,

že se mi tomu nechtělo věřit prve.

Snad budoucnost bude jasnější

a lidé o mnoho chytřejší.

Můj bráška

Filip Valíček, 1.0

Můj bráška Patrik je starý dva měsíce a pár dní. Měří 55 cm a váží skoro pět kilo!

Má krásnou dětskou hlavičku, kratší černé vlásky, nos jako knoflíček a baculaté tvářičky. Jeho kukadla jsou jako dva velké černé reflektory. Na jeho malých rtech je vidět, že mléko od maminky cucají jako o závod. Bráška má mrňavé nožičky i ručičky a také proto mu říkám „MRŇOUS”.

Každý den dělá pokroky a očičkama už pomalu začíná vnímat. Nedávno zase objevil cucání ruky. Ale má i své slabé stránky, jako že se naučil začít čůrat přesně ve chvíli, kdy mu maminka rozbalí plenku. To si umí načůrat i do očí nebo do pusy.

S radostí kouká na celý svět a já ho mám móóóóóóóóóó rád.

Starosti to on už má,
kdy mi máma papat dá?
A kdy plínku čistou dá mi?
Prominou mi doufám dámy!!
Bříško nesmí bolet,
nebo bude bulet!!!!!!

Sedm hodin ráno

Eliška Chalupová, 3.B

Jak moc je dobré ne/mít svůj názor?

Sedm hodin ráno, otec vaří čaj a maže chleba paštikou, snídaně je základ dne, to říkají experti a otec expertům vždy plně důvěřuje, vždyť o takových věcech nemá ani páru. Syn leží v posteli, jako každý den se mu nechce vstávat, škola je beztak ztráta času, to je pro něho zcela jednoznačné. Polštář má přetažený přes hlavu, zcela ignoruje řvoucí budík. Otec dokončil základ dne, tajně je svou péčí o syna dojat, jde ho vzbudit, dnes již po páté, trpělivě mu vysvětluje důležitost ranního pokrmu i školní docházky. Syn po něm hodí polštářem, a vyzve ho, ať si nechá ty kecy, vstává z postele obléká se. Otec by na svého syna nejraději zakřičel, ale v příručce o výchově stálo, že to nepomůže a situaci to jen zhorší, tu příručku psali experti, proto otec svěsí hlavu a odchází poníženež do kuchyně. Syn odchází do školy, jeho hrnek s čajem je plný, svačinu vyhadzuje u prvního koše, nebude přece dbát rad bůhvíkoého napsaných bůhvíkde, oni o tom přece nemají ani páru. Otec vypije svůj i synův čaj, sklídí ze stolu a odchází do práce.

Deset hodin dopoledne, syn se pře s učitelkou, Archimédův zákon nebude nikdy v životě potřebovat, je to zbytečnost, která mu zabírá místo v mozku, nepřijímá sebemenší argument. Otec je na firemní poradě, jeho kolega přišel s novým návrhem, který podle něho ušetří firmě dost peněz, otec nalezne v jeho podkladech chybu, firma ve skutečnosti slušně prodělá, měl by to říct, ale nechce se mu, takhle nahlas a přede všemi určitě ne. Do příští porady si musí zakoupit knihu o asertivitě, když se návrh schvaluje, zvedne pokorně ruku jako všichni ostatní, odchází se sklopenou hlavou. Syn se mezitím díky svému přesvědčení propracoval až do ředitelny, kde dále vysvětluje nesmyslnost školy a vzdělávání se. Nedělá mu sebemenší problém hledět řediteli přímo do očí a nevybraným způsobem obhajovat své názory, vše přeci najde na internetu, to je to nejdůležitější. Řediteli dochází trpělivost, na další den chce sjednat schůzku s chlapcovým otcem. Syn vzpurně odejde z ředitelny.

Dvanáct hodin, čas oběda, otec sedí v čínské restauraci, to jídlo nesnáší, ale kolegové nechtěli jít jinam, tak se podřídil, někdo se přece musí obětovat. Syn nejde na oběd, nemá zapotřebí jíst ve školní jídelně, namísto toho vede svou partičku směrem k partu, všichni členové jsou hladoví, ale nedovolí si mít jiný názor než má jejich vůdce, ten má přece nakonec vždy pravdu. Nenávidí ho za jeho bezohlednost, ale netroufnou si odporovat, zkrátka přejímají jeho myšlenky. Třeba dnes zůstanou místo odpoledního vyučování v parku, je to přece jeho nápad a on nic jiného nepovolí. Otec mezitím žvýká kung-pao, je mu z toho zle, ale co se dá dělat. Případá si jako srab, ale co se dá dělat, od manželčiny smrti si nic netroufne, musí přece vychovat jejich syna, nesmí dělat v podniku problémy, pokouší se splynout s davem. Není to tak těžké, četl o tom už mnoho příruček.

Pět hodin, syn se přivleče domů, chladně otci předá ředitelův vzkaz, odchází do svého pokoje, pouští si svou oblíbenou hudbu tak, aby ji slyšela celá čtvrt. Otec, spařený nemilou novinou ze školy, nestačí synovi ani vynadat, sotva stihne uhnout zavírajícím se dveřím a už mu decibely masírují ušní bubínky. Chtěl by vběhnout do pokoje a zajistit sobě i sousedům trochu klidu, ale nemá na to sílu ani chuť, vlastně se skoro bojí postavit se tváří v tvář vlastnímu synovi a prosadit si svou. S pocitem absolutního ponížení odchází připravovat večeři. Melancholicky vzpomíná na dětství svého syna a na svou manželku, stydí se za sebe i před pouhou vzpomínkou na ni. Syn si mezitím připravuje barevné spraye, večer se půjdou s kamarády podepsat na nejbližší stanici metra. Při svých přípravách se ale na chvíli zastydí, to při vzpomínce na mámu, ta by tohle nikdy nedopustila, ale teď už je to stejně jedno, na ničem mu už nezáleží a otec a jeho názorů si už dávno neváží.

Sedm hodin večer, otec sklízí ze stolu po večeři. Syn mezitím sleduje zprávy a vysmívá se každé zprávě. Otec si k němu přisedne: "Půjdeš se teď učit!", příkaz z otcových úst zní spíše jako nesmělý dotaz. "Teď půjdu ven, jo?" synova otázka pronesena přísným a nezlomným hlasem. "Měl by ses jít učit", zkouší to otec znovu, syn uraženě vstane od stolu, podaruje otce znechuceným výrazem, práskne dveřmi bytu a odchází. Otec prudce vstane a vyběhne za ním na schodiště, chce na něho křičet z plných plic, ale na poslední chvíli se zastaví, mohl by tím pobouřit sousedy, tenhle byt získával opravdu těžce, chtěl tu se synem začít nový život, teď tu přeci nemůže v noci hulákat, už takhle si sousedé stěžují na hlasitou hudbu jeho syna.

Dvanáct hodin v noci, syn se potácí ztemněnými uličkami domů, ví, že ho nečeká žádný trest, on ví prostě všechno, má je všechny přečtené i s těmi jejich pravidly a zákazy a kašle na ně, on sám ví, co je pro něho dobré, jen on. Otec zatím leží v posteli, nemá přitom ani pomyšlení na spánek, i když je velmi unavený, musí přece počkat na syna. Najednou slyší cinkání klíčku v zámku, potomek se mu tedy vrátil, křičet na něho nebude, to ne, to moderní rodič nedělá, tedy dle autorů jeho knih. Prostě bude předstírat, že už spí. Stejně už je dávno ospalý, tak proč trochu nepředstírat, to mu jde přeci dobře, jen díky tomu přežívá. Jen aby se synovi ráno chtělo vstávat, snad ho nebude muset tolikrát budít, pro jistotu mu zítra připraví ještě výživnější snídaní než obvykle, s těmito uklidňujícími myšlenkami usíná. Syn vrhne na spícího otce výsměšný pohled, jen tak ze zvyku. Lehne si v oblečení do postele a spí.

Sedm hodin ráno, otec vaří čaj a maže chleba paštikou, snídaně je základ dne, to říkají experti a otec expertům vždy plně důvěřuje, vždyť o takových věcech nemá ani páru. Syn leží v posteli, jako každý den se mu nechce vstávat, škola je beztak ztráta času, to je pro něho zcela jednoznačné. Polštář má přetažený přes hlavu, zcela ignoruje řvoucí budík. Otec dokončil základ dne, tajně je svou péčí o syna dojat, jde ho vzbudit, dnes již po páté, trpělivě mu vysvětluje důležitost ranního pokrmu i školní docházky...

Jak to vidím já

Peter Gemeri, 2.0

Poslední dobou se na nás ze všech médií hrnou názory psychologů, matek a otců, prarodičů a dalších, že násilí dětí a mládeže je otřesné. Po každé takovéto zprávě, zpravidla potvrzené nedávnou brutální vraždou spáchanou „náctiletým“, se dospělí ptají PROČ?

Jak je možné, že z toho nevíniátka, které vpluje na náš svět jako nepopsaný list, se stane vrah? Nejčastějším argumentem starší generace bývá: „To dělá ta televize!“ nebo „To jsou ty střilečky, který hrajou na počítačích!“ a nebo „Ti mladí si dneska ničeho neváží, tak co by si vážili života druhých!“

A já se najednou cítím dost rozporuplně. Věkem se řadím k mládeži a cítím se dotčen těmito argumenty, ale zároveň musím dát dříve narozeným za pravdu. Poslední dobou skutečně slyším o neuvěřitelně brutálních činech nezletilých. Na začátek si však položme malou otázku: Ovlivní agresivita v TV člověka s vysokou, anebo nízkou inteligencí? Samozřejmě, že člověk nižší inteligence je ovlivněn více. Doslova si řekne: „Když se mohou střílet v televizi, tak proč bych to taky nezkusil.“ Ale taková úvaha se může stát velmi nebezpečnou. Pokud si někdo z této skupiny lidí usmyslí něco, co je možné jen v televizi, či v počítačových hrách, může být nebezpečný svému okolí. Řekne si, že to bude určitě ohromná legrace, ale neuvědomí si následky svého konání. „Vždyť ve hře, když se mi něco stane, tak dám přeci jen restart, a hraju dál“ pomyslí si. Pokud pak ale někoho zraní, nebo dokonce zabije, musí za to nést zodpovědnost. Pokud si ale člověk vyšší inteligence zahraje nějakou střilečku, nebo se koukne v televizi na nějaký horor, nezanedchá to na něm sebemenší následky, zkrátka si řekne, že to byl film a hotovo. Nedávno jsem zrovna v jednom časopise četl, že ten, kdo hraje PC hry, kde se střílí, nebo se musí na něco reagovat rychle a včas, má o 35 procent menší možnost, že se připlete do autonehody. Sám si o tom myslím svoje, ale možná je to pravda. Co se týče násilí ve všech televizních stanicích, tak mohu pouze povzdychnout, že takto je nastaven současný trend. A teď nemluvím o filmech a seriálech. Mne osobně přímo ubíjí, že se na všech televizních kanálech ve všech zpravodajských relacích dozvídám dost často informace typu: „Zastřelil manželku a poté obrátil zbraň proti sobě!“ nebo „V panelovém domě uhořeli tři lidé!“ a „Přejel dítě a ujel!“, „Při leteckém neštěstí zemřelo 110 lidí!“ nebo „Silný taj-fun a následné povodně si vyžádaly 320 lidských životů!“

Tyto informace u mne způsobují, že už nevnímám ztrátu lidského života jako něco naprosto nenahraditelného. Při těchto katastrofálních zprávách, o kterých denně slyším a které se z 90 % ani neodehrávají na našem území, ztrácím přehled o hodnotě života. Pak mi oněch 320 nelidsky trpících obětí přijde jako číslo. Naprosto anonymní a vykalkulovaná cifra, která mne neosloví a přejdu ji buď povzdychnutím, nebo dokonce mávnutím rukou. Proto si myslím, že zprávy, které hlásají o nehodách nebo ztrátách na lidských životech ovlivňují lidi mnohem více než filmy či seriály. Za sebe říkám, že i já patřím k těm lidem, co si čas od času místo nějaké té adventury, či automobilových závodů pustí střilečku. Střilečka je pro mne jakási oddychová terapie. Může se vám to zdát brutální a můžete říci, že právě proto jsou mladí tak zkažení, ale já se prostě při tom střílení do multimediálních postavíček odreaguji. Já však při střílení do těchto postav vím, že nestřelím doopravdy a že bych se po smrti znovu neoživil, jak je tomu ve hře. Současně si uvědomuji, že prvňáček asi nebude mít takovýto nadhled a bude si chtít určité metody svého počítačového hrdiny vyzkoušet na kamarádech. Proto si myslím, že distribuce brutálních her by měla být hlídána, ne však do osmnácti, ale například do 12 či 13 let. Proto se ptám: Jak se dítě může chovat v rámci společenských norem, když už v 7 letech hraje hry, kde hlavním úkolem je zastřelit co nejvíc mumií a nakonec zabít bosse? Násilí v TV a PC hrách je zkrátka polemické, může ovlivnit každého, ale záleží hlavně na osobnosti člověka.

Seznam autorů

Brabec Adam.	4.A	
Červenková Kamila.	1.C	
Dlouhá Jitka	4.C	
Fordinálová Zuzana . . .	Pezinok	
Gemeri Peter	2.O	
Heřmanská Tereza	5.O	
Hloušek Roman	7.O	
Holubář Dan	5.O	
Chalupová Eliška	3.B	
Knapová Nela	7.O	
Mánková Jitka	1.C	
Marková Jana	2.C	
Nguyen Hai Lyly.	3.O	
Panajotisová Nicole	5.O	
Piktorová Jazmína	Pezinok	sekunda
Procházková Tereza	3.O	
Rodová Michaela	5.O	
Salač Josef.	4.A	
Syrová Kristýna.	2.C	
Trunečková Johana	2.B	
Uhrová Denisa.	1.C	
Valíček Filip	1.O	

Seznam ilustrátorů

Baar Tomáš	2.C
Baerová Aneta	4.O
Bělka Michal	4.O
Filipová Petra	1.A
Fléglová Viktorie	1.O
Foitová Markéta	1.A
Gudeljová Denisa	1.C
Herainová Sabina	2.C
Hromádko Erik	1.C
Hrušková Nela	2.C
Jonášová Lucie	2.A
Knapová Nela	7.O
Kolář Václav	1.A
Kulasová Kateřina	1.A
Kulhavá Vendula	2.C
Lepič Pavel	1.C
Melčáková Monika	2.O
Muschalíková Dominika	2.O
Novotný Radim	4.O
Pelantová Eva	2.O
Procházková Tereza	3.O
Richterová Eliška	2.O
Samešová Monika	2.O
Teubnerová Michaela	2.O
Trepáková Aneta	1.C
Voničková Zuzana	4.O
Wimerová Linda	4.O
Zimmerhagl Tomáš	4.O

Gymnázium Pezinok

Beraggová K.
Fordinálová Z.
Izakovičová
Ščepán A.

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

6. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi
předmětová komise českého jazyka